

במספר שנים אחר היובל תקנה וגוי (כה, ט) בראשי ורבותינו דרשו מכאן שהמוכר שדהו אינו רשאי לגואל פחות משתי שנים שתעמוד שתי שנים ביד הלוקח וכור. דו"ז הרב ר' נחמייה אלטר ז"ל כתב:

הנה ישבתי קושית הפנים יפות בפרשה העברית. שמקשה גבי רות^ט דהיה בשנה הראשונה^ו דאמנו מהני הגאולה רק אחר שתי שנים ע"ש. ולענ"ד י"ל לפימש"כ ראש^ו ברות^ו בז"ל וחמותי ואני צרכות למכור נחלתינו, משמע מהה דהיה רק מכירה ורק כען גאולה, ובמכירה אין צורך להמתין ב' שנים, והגם דכתיב (רות ד, ב): מכירה נעמי וגוי, י"ל דקאי רק אלהבא כען דכתיב נתתי כספ השדה^ו וד"ל.

ולא תונו וגוי את עמיתו ויראת מלאקיך (כה, יז). אא"ז השפט אמת ז"ל אמר: כתב רשיי כל דבר המסור לבן שאין מכיר אלא מי שהמחשבה בלבו נאמר בו ויראת מלאקיך, פשוט שע"י היראה יכוליןקיימים דברים המסורים לבן, אמן שמעתי מאא"ז מורה החדשוי הרוי"מ ז"ל שע"י שמירת אונאת דברים זוכין ליראה, ובאמת ב' הפירושים אמר, עפ"י מ"ש (אבות פ"ד משנה ב) שכר מצוה מצוה, ובבודאי ע"י עומק היראה יכוליןקיים יותר מצות התלוויות בלב, שכן שכר המצוה היראה, כדיקיימים עי"ז המצוה בטוב יותר וכן לעולם.

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית וגוי וצוויתי את ברכתי לכם וגוי (כה, כ - כא). אי' בשם אא"ז החדשוי הרוי"מ ז"ל שאמר בשם הרבי ר' זושא ז"ל שפירש ואמר, שבאמת אם לא יאמרו כן, hei תבואה הרבה ושובע בעולם בשנה זו, גם בלי שום עינוי מאת ר' יתברך על הברכה, אולם אם תאמרו מה נאכל וגוי, אזី בהכרח לצות את ברכתי וגוי (עי' **בשפט אמת** כאן שנת תרל"ז, מס' נועם אלימלך) וסיים אא"ז החדשוי הרוי"מ ז"ל ואמיר וכו', שימושו ומוכח מהתורה הזאת את גאונותו (צדקותו) של הרבי ר' זושא. (ש"ק ח"ה, מהר"ר יוסף מנדרלון ז"ל).

וכי תאמרו מה נאכל וגוי (כה, כ). אא"ז האמרי אמת ז"ל אמר, שראה בספר אחד (בדרכ דרשו) שהק' הלא כספ יענה את הכל, ואפשר לקנות, ותירץ שם כי השכנים

ב) פרי בהר עה"פ (כה, כה) ובא גואלו הקרוב אליו ונאל את ממכר אחיו וגוי וגם בספר המקנה לקוזשוں כא: בד"ה החוא לקרוב קרוב קודם וכו'.

ג) שאי בפסוק (רות ד, ח) ויאמר הנאל לבעו קנה לך וישלח נעליו וגוי. שהקנה הנאל שהיقارب ביותר לבעו הזכות לגואל את השדה.

ד) כדמשמע בפסוקים שם בורות עי"ש בפנים יפות.

ה) רות ב, ט, עה"פ כי גואל אתה וגוי.

ו) בראשית כב, יא. וברשיי נתתי לך: חרי הוא כמו שעתתיה לך. ה"ע כאן - מכירה נעמי קאי אחיכ'כ.

של ארץ ישראל היו בכעס על בני ישראל ולא רצו למכור להם שום מאכל, ואא"ז ז"ל תירץ כי (עי' ב"מ לח). רוצה אדם בקב' שלו.)

וכי תאמרו מה נאכל ^{אתה חכם} בשנה השביעית וגוי וצויתי את ברכתי וגוי (כה, כ - א). אא"ז הרב רבי שמואל ^{אתה חכם} שמרי' אבד"ק אוסטרובツא ז"ל כותב: לכארה קשה אין יעלה על הדעת לומר על ישראל קדושים שיאמרו מה נאכל, כי מן הסתם שהקב"ה אמר להם לעשות כן, בטח שייהי להם בטחון גדול שייהי להם מה לאכול, ונ"ל דה"פ, דבאמת יהיה להם בטחון גדול שהקב"ה יתן להם פרנסה, רק שייהי סוברים שהקב"ה יעשה להם נס שלא כדרך הטבע, היינו שיתן להם מן, כמו כשיצאו מצרים, וזה וכי תאמרו מה נאכל דר"ת מה נאכל ^{אתה חכם} הוא מן, וה"פ וכי תאמרו מן נאכל, שאtan ^{אתה חכם} לכם מן ועשה לכם נס חזץ ^{אתה חכם} מן הטבע, ע"כ אמר להם הקב"ה לא כן כמו שאתם סוברים, רק וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת וכו', ועשה לכם נס בדרך הטבע וק"ל. (זכרון שמואל).

וועשת את התבואה לשולש השנים (כה, כא). אא"ז האמרי אמת ז"ל אמר, לכארה הפיירוש הפשטוני כי התבואה בשנת הששית תהיה לשולש שנים, היינו שתתגדל התבואה כ"ב בזאת השנה וקשה דא"ב החוטא שלא ישמר אח"ב שמיטה, ג"כ יהנה כבר מוקדם מזו הברכה של שנת הששית, א"כ יהיו חוטא נשבר, ואמיר, נראה לפרש כי התבואה בשנת הששית תתגדל כרגע, אך אח"ב בשבעית אחריו שמרו כבר שמיטה תתברך ותתגדל התבואה עד לשנה השלישית, וזה פ"י וועשת התבואה, ולפי"ז א"ש המדרש (ריש ויק"ר) עה"פ (תהלים קג, כ) גבורי כח עושה דברו וגוי במא הכתוב מדבר וכו' בשומרי שביעית הכתוב מדבר וכו' ודין חמץ חקליה ביריה וכו' ושתקיך יש לך גבור גדול מזה עי"ש, ולכארה קשה מה הרבותא, הלא יש לו כבר הברכה משנת הששית, אך לפ"י הנ"לathi שפיר.

הנני להביא קטע ממכתב שכטב אא"ז האמרי אמת ז"ל להרב ממאנקטוב וז"ל:

ה גם י"ל בדברי המדרש קאי בזמן שאין חייב בשmittah רק מדורבן ואז ליכא וצויתי את ברכתי ושפיר hei גבורי כח וכו', אולם לי נראה עפמ"ש בתו"כ בפסוק זה וצויתי את ברכתי בשנה הששית כי אין לי אלא ששית, בה' בד' בג' בב' כי מנין ת"ל בשנה כי, لكن נראה שכל השנים hei בשפע, והרשעים אמרו מקרה הוא ולא ברכה בזכות שביעית, אבל גבורי כח הבינו זה, אבל לא hei ברכה מקדמת בערב שביעית טפי משאר השנים. **ואיש כי לא hei לו גואל והשיגה ידו וגוי** (כה, כה). דו"ז הרוב מפילה ז"ל כותב: למה נוצר הקדמה אם לא hei לו גואל, יש לומר שבא לרמז מי שלא hei לו קרוב